

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
A Study on English Writing Mistakes Performed by the Senior Students in English Program,
Faculty of Humanities and Social Sciences,
Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage

สุคนธา ฟูสุวรรณ (Sukontha Foosuwan)¹

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในงานเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 26 ชิ้นงาน งานวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์เนื้อหาเอกสาร (Content analysis) โดยเครื่องมือในการวิจัย คือ เอกสารชิ้นงานการเขียนภาษาอังกฤษ ในหัวข้อ “การแนะนำตัว” ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลและแปรความถี่จากข้อผิดพลาดที่พบเพื่อจัดลำดับและคำนวณเป็นสถิติแบบร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า มีข้อผิดพลาดทั้งหมด 134 จุด ในงานเขียนทั้งหมด ซึ่งพบข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยา และข้อผิดพลาดเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่งเท่ากัน จำนวน 26 จุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 อันดับที่สอง คือ ข้อผิดพลาดในการใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ จำนวน 19 จุด คิดเป็นร้อยละ 73.08 อันดับที่สาม คือ ข้อผิดพลาดในการเว้นวรรค จำนวน 16 จุด คิดเป็นร้อยละ 61.54 อันดับที่สี่ คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ จำนวน 14 จุด คิดเป็นร้อยละ 53.85 อันดับที่ห้า คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำเชื่อม จำนวน 9 จุด คิดเป็นร้อยละ 34.62 อันดับที่หก คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำนาม จำนวน 8 จุด คิดเป็นร้อยละ 30.77 อันดับที่เจ็ด คือ ข้อผิดพลาดในการสะกดคำ จำนวน 7 จุด คิดเป็นร้อยละ 26.92 อันดับที่แปด คือ ข้อผิดพลาดในการใช้อาการนาม จำนวน 4 จุด คิดเป็นร้อยละ 15.38 อันดับที่เก้า คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบท จำนวน 3 จุด คิดเป็นร้อยละ 11.54 และอันดับที่สิบ มีข้อผิดพลาดจำนวนเท่ากัน คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม และข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาวิเศษณ์ จำนวน 1 จุด คิดเป็นร้อยละ 3.85 จากผลการวิจัยนี้ ทำให้นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาภาษาอังกฤษก็ยังมีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ไม่น้อย โดยผู้สอนสามารถนำผลการวิจัยนี้ ไปใช้เพื่อเตรียมแบบฝึกหัด หรือเตรียมการเรียนการสอนที่จะเสริมสร้าง พัฒนา หรือปรับปรุงข้อผิดพลาด เพื่อให้นักศึกษาสามารถเข้าใจ และพัฒนาการเขียนให้ดียิ่งขึ้น

คำสำคัญ ข้อผิดพลาด ทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษ

¹ อาจารย์สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
e-mail address: sukontha.foo@vru.ac.th

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

Abstract

This research aims to study on English writing mistakes performed by the Senior Students, Faculty of Humanities and Social Sciences, Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage. There were 26 pieces of writing works used in this study. This research was content analysis. The methodology used in the research were the English writing works on self-introduction topic that obtained from the sampling. The researcher analyzed data into a frequency number and turned into percentage. The results show that there are 134 mistakes found in all writing works. The most mistake found were verb and punctuation mark mistake, found 26 marks (100.00%). The second rank was capital letter mistake, found 19 marks (73.08%). The third rank was spacing, found 16 marks (61.54%). The fourth rank was lexical, found 14 marks (53.85%). The fifth rank was conjunction mistake, found 9 marks, (34.62%). The sixth rank was noun mistake, found 8 marks (30.77%). The next rank was spelling mistake, found 7 marks (26.92%). Followed by gerund mistake, found 4 marks (15.38%). The ninth rank was preposition mistake, found 3 marks (11.54%). The last rank were articles and adverb mistakes, found only 1 mark as equal (3.85%). The result shows that even students who study in English program still commit mistakes in their writing in fair amount. So, lecturer or teacher can use these results to prepare the exercises or lessons for developing or improving students' wiring skills.

Keywords: Mistake, Writing skills, English

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

บทนำ

ในปัจจุบัน โลกได้เข้าสู่ยุคแห่งเทคโนโลยีซึ่งการติดต่อสื่อสารนั้นสามารถทำได้หลากหลายช่องทางและรวดเร็วมากขึ้น ทักษะในการสื่อสารจึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการโทรศัพท์ ซึ่งต้องใช้ทักษะในการฟังและการพูดเป็นหลัก หรือการสื่อสารผ่านช่องทางออนไลน์ โดยช่องทางนี้เป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน เนื่องด้วยเทคโนโลยีที่พัฒนา การติดต่อกันผ่านการใช้อินเทอร์เน็ตมีค่าใช้จ่ายที่น้อยกว่าการติดต่อสื่อสารช่องทางอื่น อีกทั้งยังมีช่องทางหลากหลายให้เลือกในการติดต่อ เช่น อีเมล เว็บบล็อก ไลน์ แอปพลิเคชัน เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ เป็นต้น ซึ่งช่องทางเหล่านี้ใช้ทักษะการเขียนเป็นสำคัญ ในยุคปัจจุบันที่โลกเชื่อมต่อกันอย่างง่ายดาย ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาการสื่อสารที่จำเป็นและยังคงเป็นภาษาสากลที่ใช้เพื่อการสื่อสาร ทั้งในชีวิตประจำวัน การศึกษา และการทำงาน (กาโสม หมดเด็น, 2559) ดังนั้น การใช้ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญเพื่อให้การสื่อสารนั้นมีประสิทธิภาพ และไม่มี ความหมายคลาดเคลื่อนจากสิ่งที่ต้องการสื่อความ

การเขียนภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่มีความยากกว่าทักษะอื่น เนื่องจากผู้เขียนจะต้องรวบรวมข้อมูล และเรียบเรียง เนื้อความให้ดีเสียก่อน เพื่อเขียนออกมาให้ถูกต้องตามหลักของภาษา และเพื่อความเข้าใจของผู้อ่าน (วันทนี แสงคล้ายเจริญ, 2561) การที่จะเขียนภาษาอังกฤษได้ดีและถูกต้องตามกฎเกณฑ์และหลักไวยากรณ์ จะต้องผ่านการฝึกฝน ฝึกกระบวนการคิด เรียบเรียงเนื้อหาอยู่บ่อยๆ เนื่องจากทักษะการเขียนนั้นมีย่อยประกอบหลายส่วน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องคำศัพท์ โครงสร้างทาง ภาษา หลักไวยากรณ์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำนายสำหรับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่มี ส่วนที่ทำให้การเรียนรู้ภาษาอื่นเป็นไปด้วยความยากลำบาก (พิชญภา กาหลง, 2559) ดังนั้น การเรียนการสอนในชั้นเรียนจึง เป็นด้านที่สำคัญที่นักศึกษาจะเรียนรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง และสามารถนำไปใช้ได้จริงหลังจบการศึกษา ซึ่งจากความสำคัญของภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบันนี้ ทำให้การเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาให้ความสำคัญแก่การสอน ภาษาอังกฤษให้แก่นักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นนักศึกษาที่เรียนในสาขาหรือหลักสูตรภาษาอังกฤษ หรือสาขาหรือหลักสูตรอื่นๆ ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักก็ตาม

ปัญหาทางด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษยังคงพบเห็นอยู่ได้มากสำหรับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีงานศึกษาด้านนี้อยู่มากมาย ปิยวรรณ รุ่งวรพงศ์ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาใหม่: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง” โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบปัญหาและอุปสรรคในการเขียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษาเข้าใหม่ และเป็นการหาแนวทางเพื่อปรับปรุงพัฒนาทักษะการเขียนให้นักศึกษาเข้าใหม่ และปรับปรุงตำราการเรียนการสอน เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลและสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่ม นักศึกษาทั้งหมดที่เรียนปรับพื้นฐานในรายวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 62 คน เป็นการวิเคราะห์เอกสารโดยใช้กรอบการวิเคราะห์ แก่นสาระ (Thematic analysis) ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาการเขียนหลักๆ ในประเด็นโครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ การใช้คำ ประโยคไม่สามารถสื่อความได้เลย ซึ่งปัญหาเหล่านี้มีอิทธิพลของภาษาที่ 1 ต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ของผู้เรียน รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างขาดทักษะการเขียนและความคิดสร้างสรรค์ และการเรียนการสอนยังขาดการวัดความต้องการ หรือความจำเป็นของผู้เรียน (Need analysis) ซึ่งผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่าในการสอนไวยากรณ์นั้นควรต้องเสริมสร้างให้ นักศึกษาประยุกต์หลักและกฎเกณฑ์ของภาษา เพื่อใช้ในการสื่อสารได้จริงๆ และควรให้นักศึกษาได้ฝึกฝนทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น

นอกจากนี้ วันทนี แสงคล้ายเจริญ (2561) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียน ภาษาอังกฤษและกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา” กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเขียนขั้นกลางเบื้องต้น (Pre intermediate Writing) โดยผู้วิจัยได้แบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ 4 ประเภทได้แก่ การละคำ การเพิ่มคำ การเลือกใช้รูปแบบผิด และการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง และเก็บข้อมูลเพิ่มเติมด้วยแบบสอบถามเพื่อสำรวจระดับการรับรู้ความผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาตามกรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยค ผลการวิจัยชั้นนี้แสดงให้เห็นว่านักศึกษาทุกกลุ่มมีข้อผิดพลาดประเภทการละคำมากที่สุด และนักศึกษาทุกกลุ่มมีระดับการรับรู้ข้อผิดพลาดในระดับปานกลางทุกด้าน ซึ่งผลของการศึกษานี้เป็นแนวทางให้แก่ผู้สอนในการที่จะจัดเตรียมแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะไวยากรณ์การเขียนภาษาอังกฤษในประเด็นที่ค้นพบ เพื่อให้นักศึกษาลดข้อผิดพลาดในการเขียนลงได้ และเขียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

รอตสว่าง (Rodsawang, 2560) ได้ทำวิจัยในหัวข้อ “ปัญหาด้านการเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับอุดมศึกษา: กรณีศึกษาจากมหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น” โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น จำนวน 27 คนซึ่งลงทะเบียนรายวิชา ENG214 การเขียนภาษาอังกฤษ เครื่องมือในการวิจัยคืองานเขียนเรียงความของนักศึกษาในหัวข้อ “สถานที่พิเศษของฉัน” ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเขียน 4 ด้าน คือ 1) ปัญหาการใช้ไวยากรณ์ 2) ปัญหาคำศัพท์ 3) รูปแบบการเขียน และ 4) ขวัญกำลังใจในการฝึกฝน และการให้ผลสะท้อนกลับจากผู้สอน ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้สอนว่าควรเสริมสร้างทักษะ โดยเน้นย้ำในทักษะทั้ง 4 ด้านนี้ เพื่อให้นักศึกษาเขียนภาษาอังกฤษได้ดีและมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยให้เกิดข้อผิดพลาดน้อยที่สุด

จากงานวิจัยหลายๆ ชิ้นในเรื่องของปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษานั้น ยังคงเห็นได้ว่านักศึกษายังคงมีปัญหาในทักษะการเขียนอยู่ไม่น้อย ซึ่งสิ่งที่จะช่วยพัฒนาทักษะของนักศึกษาได้คือผู้สอน จากการศึกษาปัญหาเหล่านี้ จะช่วยเป็นแนวทางให้ผู้สอนได้ทราบถึงปัญหาของผู้เรียน และหาวิธีการเสริมสร้างได้ถูกจุด เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกหลักภาษา ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ต้องการศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในงานเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มที่ผ่านการเรียนในรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษมาหลายวิชา และเป็นวิชาหลักของการเรียน รวมทั้งเป็นนักศึกษาที่ใกล้จบการศึกษา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการนำผลการวิจัยที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อเตรียมการเสริมสร้างทักษะการเขียนให้นักศึกษาก่อนจบการศึกษาและทำงานจริง หรือเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนที่เน้นย้ำในเรื่องของทักษะการเขียนต่อไป

วัตถุประสงค์

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในงานเขียนภาษาอังกฤษ และศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากที่สุดจากงานเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อนำผลลัพธ์ที่ได้ไปเป็นแนวทางให้แก่ผู้สอนในการเสริมสร้างหรือพัฒนาทักษะการเขียนให้แก่นักศึกษา

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 26 คน ซึ่งลงทะเบียนเรียนในรายวิชา การเขียนเชิงริเริ่มสร้างสรรค์ ในภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2562 และได้ผ่านการเรียนในรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษมาแล้วไม่น้อยกว่า 9 หน่วยกิต ทั้งนี้ การศึกษานี้เป็นการศึกษาปัญหาเฉพาะกลุ่ม โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเพียงผู้เดียวในรายวิชาดังกล่าว และได้รับมอบหมายให้สอนนักศึกษากลุ่มนี้ในช่วงเวลาการทำวิจัย

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัย คือ เอกสารชิ้นงานเขียนภาษาอังกฤษ ในหัวข้อ “การแนะนำตัว” ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 26 ชิ้นงาน ซึ่งแต่ละชิ้นงานมีความยาวในการเขียนประมาณ 100-120 คำ โดยมีระยะเวลาในการเขียนงานชิ้นนี้ 1 วัน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้สอนในรายวิชาการเขียนเชิงริเริ่มสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ผู้วิจัยได้สอนนักศึกษากลุ่มนี้ จึงได้มอบหมายให้นักศึกษาเขียนเพื่อแนะนำตัวเอง โดยแจ้งแก่นักศึกษาว่างานเขียนชิ้นนี้จะถูกใช้ในการวิจัยเรื่องข้อผิดพลาดจากงานเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาแต่ละคนจะถูกปิดเป็นความลับ และข้อผิดพลาดต่างๆ ที่ผู้วิจัยค้นพบจะไม่ส่งผลกระทบต่อการเรียนการสอนในรายวิชา เนื่องจากผู้สอนต้องการศึกษาว่านักศึกษามีความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด รวมทั้งข้อผิดพลาดใดที่นักศึกษามักจะเขียนออกมามากที่สุด ซึ่งนักศึกษาทุกคนยินดีเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ และนักศึกษาได้ส่งชิ้นงานในวันถัดไปหลังจากได้รับมอบหมายงาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวบรวมงานเขียนแนะนำตัวของนักศึกษาทั้งหมด จำนวน 26 ชิ้นงาน และได้ทำการวิเคราะห์และบันทึกความถี่ของข้อผิดพลาดในการเขียนที่พบในงานเขียนที่รวบรวม โดยแยกเป็นหัวข้อตามข้อผิดพลาดที่ค้นพบ และนับจำนวนข้อผิดพลาดที่ค้นพบในชิ้นงานแต่ละชิ้น หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลเสร็จสิ้น ได้แปรความถี่จากข้อผิดพลาดที่พบเพื่อจัดลำดับและคำนวณเป็นสถิติแบบร้อยละ

ผลการวิจัย

จากการศึกษางานเขียนภาษาอังกฤษ หัวข้อ “การแนะนำตัว” ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 26 ชิ้นงาน ค้นพบข้อผิดพลาด โดยแยกเป็นประเภท ดังตารางที่ 1

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9
The 9th STOU National Research Conference

ตารางที่ 1 ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนภาษาอังกฤษ “การแนะนำตัว”

ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียน	จำนวน	ร้อยละ
1. คำกริยา (Verb)	26	100.00
2. เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation mark)	26	100.00
3. ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ (Capital letter)	19	73.08
4. การเว้นวรรค (Spacing)	16	61.54
5. คำศัพท์ (Lexical)	14	53.85
6. คำเชื่อม (Conjunction)	9	34.62
7. คำนาม (Noun)	8	30.77
8. การสะกดคำ (Spelling)	7	26.92
9. อาการนาม (Gerund)	4	15.38
10. คำบุพบท (Preposition)	3	11.54
11. คำนำหน้านาม (Articles)	1	3.85
12. คำกริยาวิเศษณ์ (Adverb)	1	3.85

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่ามีข้อผิดพลาดทั้งหมด 134 จุด ในงานเขียนทั้งหมด ซึ่งพบข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยา (Verb) และ เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation mark) มากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง จำนวน 26 จุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 อันดับที่สอง คือ ข้อผิดพลาดในการใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ (Capital letter) จำนวน 19 จุด คิดเป็นร้อยละ 73.08 อันดับที่สาม คือ ข้อผิดพลาดในการเว้นวรรค (Spacing) จำนวน 16 จุด คิดเป็นร้อยละ 61.54 อันดับที่สี่ คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ (Lexical) จำนวน 14 จุด คิดเป็นร้อยละ 53.85 อันดับที่ห้า คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำเชื่อม (Conjunction) จำนวน 9 จุด คิดเป็นร้อยละ 34.62 อันดับที่หก คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำนาม (Noun) จำนวน 8 จุด คิดเป็นร้อยละ 30.77 อันดับที่เจ็ด คือ ข้อผิดพลาดในการสะกดคำ (Spelling) จำนวน 7 จุด คิดเป็นร้อยละ 26.92 อันดับที่แปด คือ ข้อผิดพลาดในการใช้อาการนาม (Gerund) จำนวน 4 จุด คิดเป็นร้อยละ 15.38 อันดับที่เก้า คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบท (Preposition) จำนวน 3 จุด คิดเป็นร้อยละ 11.54 และอันดับที่สิบ มีข้อผิดพลาดจำนวนเท่ากัน คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม (Articles) และข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาวิเศษณ์ (Adverb) จำนวน 1 จุด คิดเป็นร้อยละ 3.85

จากข้อผิดพลาดที่ค้นพบทั้งหมด สามารถแตกเป็นประเภทได้ ดังนี้

1. คำกริยา (Verb) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในงานเขียนทั้งหมด 26 ชิ้นงาน มีจำนวน 26 จุด ซึ่งนักศึกษาใช้คำกริยาผิดรูปกาล เช่น คำกริยาที่อยู่ในรูปของปัจจุบันกาล แต่มีคำกริยาเป็นบุคคละที่ 3 แต่นักศึกษาไม่ได้เติม s ในคำกริยานั้น หรือ ประโยคอยู่ในรูปของกาลอดีต แต่นักศึกษาใช้คำกริยาที่อยู่ในรูปกาลปัจจุบัน ซึ่งมีตัวอย่างดังนี้

1.1 Now I'm study in Bachelor's degree of Humanity and social science.

1.2 Now let me talk about what did I do in my free time.

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

ในตัวอย่างข้อที่ 1.1 นั้น นักศึกษาได้ใส่รูปประโยคมาในรูปของ Present continuous tense กาลปัจจุบันกำลังทำ ซึ่งรูปของกริยาจะต้องเป็นคำกริยาเติม ing จึงควรใช้คำกริยา studying ส่วนในตัวอย่างข้อที่ 1.2 นั้น เป็นรูปประโยคในกาลปัจจุบัน Present tense จึงไม่จำเป็นต้องใช้คำกริยาในรูปของอดีต สามารถใช้ what do I do ได้

2. เครื่องหมายวรรคตอน เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่หนึ่ง ซึ่งมีจำนวน 26 จุดเท่ากันกับข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำกริยา ซึ่งนักศึกษามักตกหล่นการใส่เครื่องหมายวรรคตอนในประโยค โดยเฉพาะเครื่องหมายจุลภาค (,) โดยนักศึกษามักเขียนประโยคต่อไปเรื่อยๆ แม้จะเป็นประโยคความรวม แต่ไม่ได้ใช้เครื่องหมายจุลภาคในการแบ่งประโยค ตัวอย่างดังนี้

2.1 I have many hobbies to do when I have free time such as watching movie, and listening music.

2.2 I am trying to improve my English skill in various skills such as listening, speakin, reading and writing.

จากทั้งสองตัวอย่างนี้ ขาดการใส่เครื่องหมายจุลภาค (,) ก่อนและหลังคำว่า such as และก่อนคำว่า and ในตัวอย่างข้อ 2.2 ซึ่งที่ถูกต้องควรเป็น I have many hobbies to do when I have free time, such as, watching movie, listening music. และ I am trying to improve my English skill in various skills, such as, listening, speakin, reading, and writing.

3. ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ (Capital letter) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่สอง มีจำนวน 19 จุด โดยนักศึกษามักไม่ได้ใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ในคำขึ้นต้นของประโยค รวมทั้งชื่อเฉพาะต่างๆ เช่น ชื่อมหาวิทยาลัย หรือบางส่วนก็ใส่ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่มาโดยไม่จำเป็น ตัวอย่าง ดังนี้

3.1 My name is Rungtiwa, My nick name is Poppy.

3.2 I HAVE 5 persons in my family.

จากตัวอย่าง เป็นคำที่ไม่จำเป็นต้องใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ เนื่องจากในตัวอย่างที่ 3.1 เป็นคำที่ต่อจากเครื่องหมายจุลภาค (,) ควรใช้เป็น my และข้อ 3.2 ไม่ใช่คำเฉพาะ หรือคำสำคัญที่ต้องเน้นย้ำ จึงไม่จำเป็นต้องใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ควรเปลี่ยนเป็น have

4. การเว้นวรรค (Spacing) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่สาม มีจำนวน 16 จุด โดยนักศึกษามักไม่เว้นวรรคหลังการใส่เครื่องหมายมหัพภาค (.) และในบางคำ นักศึกษาไม่ได้เว้นวรรคระหว่างคำสองคำ ซึ่งทำให้อ่านเข้าใจได้ยาก ตัวอย่างเช่น

4.1 I'm going to study cookingat some international cooking school in the future.

4.2 may I introduce myself. My name is Warapan.

ทั้งสองตัวอย่างนี้ ไม่ได้เว้นวรรคตรงคำที่ขีดเส้นใต้ ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านสับสน หรือเข้าใจความหมายผิดพลาดได้ ที่ถูกต้องจึงควรเว้นวรรค คือ I'm going to study cooking at some international cooking school in the future. และ may I introduce myself. My name is Warapan.

5. คำศัพท์ (Lexical) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่สี่ มีจำนวน 14 จุด ข้อผิดพลาดเรื่องคำศัพท์นี้เป็นการเลือกใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกความหมายในบริบทนั้นๆ หรือคำศัพท์บางคำเป็นคำพ้องเสียง แต่มีความหมายต่างกัน ทำให้เกิดความสับสนในการเลือกคำศัพท์มาใช้ ตัวอย่าง ดังนี้

5.1 I can eat it very day.

5.2 My contract is youpantaree23.

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

จากตัวอย่างนี้ เป็นข้อผิดพลาดที่ผู้เขียนเลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ซึ่งคำที่ต้องการใช้เป็นคำพ้องเสียงกัน หรือสะกดใกล้เคียงกัน ทำให้ผู้เขียนอาจเกิดการสับสนและเขียนผิด ที่ถูกต้องคือ I can eat it every day. และ My contact is youpantaree23.

6. คำเชื่อม (Conjunction) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่ห้า มีจำนวน 9 จุด ซึ่งข้อผิดพลาดนี้ นักศึกษามักเลือกใช้คำเชื่อมที่ไม่ตรงกับบริบทในบางประโยค บางส่วนก็ไม่ได้ใส่คำเชื่อมในประโยคความรวม ตัวอย่างเช่น

6.1 Before long I will graduate, so I have no plans to do.

6.2 I like international music of Maroon 2, Swae Lee, and Lauv.

ในตัวอย่างที่ 6.1 นั้น ประโยคแรก และประโยคที่สองมีความขัดแย้งกัน ดังนั้นคำเชื่อมที่ควรใช้ ควรเป็น but และในตัวอย่างที่ 6.2 ควรใช้คำเชื่อม such as เพื่อเป็นการยกตัวอย่างให้เห็นอย่างชัดเจน

7. คำนาม (Noun) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่หก มีจำนวน 8 จุด ข้อผิดพลาดในส่วนนี้มักเป็นคำเอกพจน์ และพหูพจน์ที่นักศึกษาตกหล่นการเติม s / es หรือการเปลี่ยนคำนามนั้นจากรูปเอกพจน์ให้เป็นรูปพหูพจน์ ตัวอย่างที่พบ เช่น My parent always take good care of me. จากประโยคนี้นี้ parent ควรเป็นพหูพจน์ เนื่องจากคำกริยาที่ใช้อยู่ในรูปพหูพจน์ และบริบทของประโยคก่อนหน้านี้กล่าวถึงพ่อแม่ซึ่งมี 2 คน

8. การสะกดคำ (Spelling) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่เจ็ด มีจำนวน 7 จุด ข้อผิดพลาดนี้คือนักศึกษาสะกดคำไม่ถูกต้อง ซึ่งทำให้คำๆ นั้นเปลี่ยนความหมายไป หรือไม่มีความหมาย แต่จากบริบทแล้วทำให้คาดเดาได้ว่าคำศัพท์นั้นคือคำว่าอะไร เช่น Sometimes I'm a lazy person like other teenages. จากประโยคนี้นี้ คำว่า teenagers สะกดผิด แต่สามารถคาดเดาได้ว่าเป็นคำว่า teenagers หรืออีกประโยคหนึ่ง คือ I like Blackpink, they are a girl grop from Korea. ประโยคนี้นี้ คำว่า grop สะกดผิด ซึ่งที่ถูกต้องควรเป็น group แต่จากบริบทแล้ว สามารถคาดเดาได้เช่นกันว่าคำที่สะกดผิดควรเป็นคำว่าอะไร

9. อาการนาม (Gerund) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่แปด มีจำนวน 4 จุด ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่พบไม่มากนัก แต่ก็ยังมีการใช้อาการนาม หลัง to ซึ่งควรจะตามด้วยคำกริยา ช่องที่ 1 ตัวอย่างเช่น I like to playing game in my free time. หรืออีกประโยคหนึ่ง ควรใช้ Gerund เป็นประธานในประโยคแทนได้เลย เช่น To work abroad is my goal. สามารถใช้ Working abroad is my goal. ซึ่งจะดูสละสลวยและเหมาะสมกว่า

10. คำบุพบท (Preposition) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่เก้า มีจำนวน 3 จุด ซึ่งพบข้อผิดพลาดนี้ไม่มากนัก แต่จุดที่พบเป็นการเลือกใช้คำบุพบทที่ไม่ถูกต้อง ตัวอย่างประโยคที่พบ คือ If I have to choose between eating and sleeping, I choose sleeping. ในประโยคนี้นี้ควรใช้คำเชื่อม or มากกว่า and เนื่องจากเป็นการเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

11. คำนำหน้านาม (Articles) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่สิบ ซึ่งมีเพียง 1 จุดเท่านั้น โดยข้อผิดพลาดที่พบคือ นักศึกษาใช้คำนำหน้านามผิด จาก a ควรเป็น an เนื่องจากเป็นการใช้คำนำหน้านามที่ขึ้นต้นด้วยสระ ตัวอย่างประโยคที่พบคือ When I have a exam I get a high score. ซึ่งควรจะใช้คำนำหน้านาม an เนื่องจากคำว่า exam ขึ้นต้นด้วยสระคือตัว e

12. คำกริยาวิเศษณ์ (Adverb) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่สิบเท่ากันกับคำนำหน้านาม (Articles) ซึ่งมีเพียง 1 จุดเท่านั้น โดยข้อผิดพลาดคือการสับสนระหว่างคำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ โดยในประโยคที่พบนั้นควรจะต้องใช้เป็นคำกริยาวิเศษณ์ แต่นักศึกษาใส่คำคุณศัพท์มาแทน ตัวอย่างประโยคที่พบคือ My characteristics are serious,

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

amusing, friendly, and talk openly. ซึ่งประโยคนี้นี้เป็นการอธิบายลักษณะบุคลิกภาพ จึงควรใช้คำกริยาวิเศษณ์ทั้งหมด แต่คำว่า serious เป็นคำบุพบท จึงต้องเปลี่ยนเป็น seriously ซึ่งเป็นคำกริยาวิเศษณ์

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาข้อผิดพลาดในงานเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 26 ชิ้นงาน ทำให้เห็นว่านักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศยังคงมีปัญหาเรื่องการเขียนในหลายด้าน และแม้แต่นักศึกษาที่อยู่ในสาขาภาษาอังกฤษ ซึ่งจะคุ้นชินกับการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาสาขาอื่น ๆ ก็ยังคงมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่เช่นกัน ซึ่งจากการศึกษาครั้งนี้ พบว่าการใช้คำกริยาเป็นปัญหามากที่สุด ซึ่งมีข้อผิดพลาดที่เกิดจากการไม่สามารถใส่รูปกริยาให้ตรงกับประธานของประโยคได้ หรือไม่สามารถใส่รูปกริยาให้ตรงกับกาลได้อย่างถูกต้อง โดยข้อผิดพลาดนี้เป็นอิทธิพลจากภาษาแม่ของนักศึกษา ซึ่งคือภาษาไทย ที่มีโครงสร้างของภาษาแตกต่างจากภาษาอังกฤษ โดยภาษาไทยนั้นไม่ต้องปรับเปลี่ยนรูปของกริยาตามกาล ทำให้นักศึกษาหลงลืม หรือไม่ได้คำนึงถึงเรื่องนี้จึงไม่สามารถใช้คำกริยาได้ถูกต้อง โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยวรรณ รุ่งวรพงศ์ (2557) ซึ่งศึกษาปัญหางานเขียนของนักศึกษาใหม่ และพบปัญหาการเขียนในเรื่องของไวยากรณ์เช่นเดียวกัน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นวฤทธิ์ มหามงคล (2549) ที่ศึกษาเรื่องปัญหางานเขียนของนักศึกษา ซึ่งค้นพบข้อผิดพลาดในเรื่องของการใช้กาล หรือใช้คำกริยาให้ตรงกับรูปของประธานและกาลประโยคของนักศึกษา สะท้อนให้เห็นว่านักศึกษายังคงไม่สามารถแยกโครงสร้างของภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจน จึงทำให้เกิดความสับสนเมื่อต้องเขียนภาษาอังกฤษ

นอกจากข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาแล้ว ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีปัญหาเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากเป็นอันดับที่สอง ซึ่งพบจำนวน 26 จุด โดยข้อผิดพลาดมักเป็นการไม่ใส่เครื่องหมายจุลภาค (,) ในการกล่าวถึงสิ่งของหลายๆ อย่าง หรือการยกตัวอย่างหลายๆ ข้อในประโยคเดียวกัน หรือไม่ใส่เครื่องหมายมหัพภาค (.) เมื่อจบประโยค ซึ่งข้อผิดพลาดนี้เป็นอิทธิพลจากภาษาแม่ คือ ภาษาไทย ที่ไม่มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนระหว่างคำต่างๆ เพียงแต่ใช้การเว้นวรรคเท่านั้น ทำให้นักศึกษาไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอน หรือไม่รู้ว่าจะต้องใส่เครื่องหมายวรรคตรงส่วนไหนบ้าง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พุสุพรรณ (Foosuwan, 2017) ซึ่งศึกษาข้อผิดพลาดในงานเขียนของพนักงานธนาคารไทย โดยมีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากที่สุด ทั้งนี้ งานศึกษาชิ้นนี้ได้ศึกษาจากงานเขียนของบุคคลที่ทำงานแล้ว แต่กลุ่มตัวอย่างก็เป็นคนไทยที่ผ่านการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษามาเช่นเดียวกัน ยิ่งสะท้อนให้เห็นว่า แม้นักศึกษาจบการศึกษาไปแล้ว แต่ก็ยังมีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการทำงานที่ทำได้ ดังนั้น การเรียนการสอนในชั้นเรียนที่มุ่งเน้นย้ำถึงกฎเกณฑ์ในการใช้เขียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง จึงเป็นเรื่องจำเป็นที่ผู้สอนควรนำไปพิจารณาเพื่อวางแผนการเรียนการสอนที่จะสามารถพัฒนาทักษะให้แก่ผู้เรียนได้

นัสยา ปาติยเสวี (2561) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการเขียนอีเมลธุรกิจของนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร” โดยวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากอีเมลธุรกิจ ประชากรในการวิจัยนี้คือนักศึกษาปี 3 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวนรวมทั้งสิ้น 118 คน โดยประชากรจะได้ทำแบบทดสอบการเขียนอีเมลธุรกิจในหัวข้อตามเอกที่ตนเองศึกษาคณะละ 1 ชุด และผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทั้งหมด 25 ชนิด ซึ่ง 10 อันดับแรกที่พบข้อผิดพลาดมากที่สุด ได้แก่ 1. การใช้อักษร

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9

The 9th STOU National Research Conference

ขั้นตอนตัวพิมพ์ใหญ่ 2. การใช้บุพบท 3. การเลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง 4. การสะกดคำผิด 5. การใช้กริยาผิดรูป 6. การใช้คำนำหน้านาม 7. การใช้คำนาม 8. การเลือกใช้คำผิดประเภท 9. โครงสร้างประโยค และ 10. การใช้ประธานและกริยาไม่สอดคล้องกัน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากงานเขียนโดยนักศึกษาแล้ว จะเห็นได้ว่าพบข้อผิดพลาดชนิดเดียวกันกับการศึกษานี้ และมีข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับต้นๆ เหมือนกัน เช่น การใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ การใช้กริยาผิดรูป การใช้บุพบท เป็นต้น ทำให้เห็นว่านักศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้นมีปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษที่คล้ายคลึงกัน แม้ว่าจะเป็นนักศึกษาต่างสาขาวิชาก็ตาม โดยข้อผิดพลาดเหล่านี้ มีผลมาจากอิทธิพลของภาษาที่หนึ่ง ซึ่งคือภาษาไทย และกฎการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ที่นักศึกษายังไม่คุ้นเคยเนื่องจากไม่มีโอกาสได้ฝึกฝนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมากเท่าที่ควร รวมทั้งความแตกต่างของโครงสร้างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จึงทำให้นักศึกษายังไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง

ในส่วนของข้อผิดพลาดอื่นๆ นั้น ถึงแม้ว่าจะพบเป็นจำนวนไม่มากในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง และข้อผิดพลาดบางจุดก็เป็นเรื่องเล็กน้อยที่อาจถูกมองข้ามไป แต่เหล่านี้ล้วนแสดงให้เห็นถึงความรู้ความเข้าใจที่นักศึกษามีอยู่ และสะท้อนให้ผู้สอนได้เห็นถึงปัญหาการเขียนที่ควรพัฒนา หรือเน้นย้ำในห้องเรียน เพื่อให้ นักศึกษามีความเข้าใจมากขึ้น และสามารถประยุกต์ใช้ได้จริงกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน หรือการทำงานในอนาคต โดยสามารถนำผลการศึกษานี้ไปเป็นแนวทางเพื่อหาบทเรียน หัวข้อการเรียนการสอน หรือกิจกรรมที่จะส่งเสริมและพัฒนา รวมทั้งแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ถูกต้องตามหลักโครงสร้างภาษาและไวยากรณ์ เพื่อให้ นักศึกษาได้พัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นและนำไปใช้งานต่อในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน

1. ผู้สอนควรจัดเตรียมแบบฝึกหัด หรือจัดให้นักศึกษาได้ฝึกฝนทักษะการเขียนบ่อยๆ โดยเน้นย้ำถึงหลักเกณฑ์การเขียนที่ถูกต้อง ทั้งในเรื่องของโครงสร้างประโยค (Sentence structure) ไวยากรณ์ (Grammar) รูปแบบการเขียน (Mechanics) หรือกาลประโยค (Tense) ซึ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญในการเขียนภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง

2. ผู้สอนอาจจัดห้องเรียนพิเศษ หรือสอนเสริมในเรื่องของหลักการเขียนภาษาอังกฤษ โดยเน้นย้ำในเรื่องของข้อผิดพลาดที่ค้นพบจากการศึกษา เพื่อสร้างความเข้าใจ และพัฒนาให้นักศึกษาเขียนได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาหรือทำวิจัยเชิงลึกในข้อผิดพลาดแต่ละประเภท และอาจเพิ่มเครื่องมือวิจัย เช่น การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ได้ข้อมูลสนับสนุนมากขึ้น หรือสาเหตุของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในงานเขียน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหรือปรับปรุง แก้ไขข้อผิดพลาดนั้นต่อไป

เอกสารอ้างอิง

กาโสม หมดเด่น. (2559). ความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและการจัดการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 16. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9
The 9th STOU National Research Conference

- นัสยา ปาติยเสวี (2561). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการเขียนอีเมลธุรกิจของนักศึกษาคณะ
นิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. *Veridian E-Journal, Silpakorn University* (ฉบับภาษาไทย สาขา
มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 11(3), 815-833.
- นวลทิพย์ มหามงคล (2549). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนของนิสิตที่เรียนวิชา 0115102 ภาษาอังกฤษ II
มหาวิทยาลัยทักษิณ ปีการศึกษา 2548. ค้นจาก
<http://kb.tsu.ac.th/jspui/bitstream/123456789/2844/1/%E0%B8%99%E0%B8%A7%E0%B8%A5%E0%B8%97%E0%B8%B4%E0%B8%9E%E0%B8%A2%E0%B9%8C%20%E0%B8%A1%E0%B8%AB%E0%B8%B2%E0%B8%A1%E0%B8%87%E0%B8%84%E0%B8%A5%20107806.pdf>.
- ปิยวรรณ รุ่งรวงศ์. (2557). ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาใหม่ : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยา
เขตตรัง. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 8(3), 119-126.
- พิชญภา กาหลง. (2559). การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนไทยผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ โดยใช้การทบทวนโดยผู้รู้เสมอ. *วารสารวณะ*, 4(1), 38-70.
- วันนี แสงคล้ายเจริญ. (2561). การศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนภาษาอังกฤษและกลยุทธ์ในการเขียน
ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
วารสารวิชาการ Veridian E-Journal สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 11(3), 538-554.
- Sarinee Suwannaphan Rodsawang. (2017). Writing Problems of EFL Learners in Higher Education: A Case
Study of the Far Eastern University. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น*, 11(1), 268-284.
- Sukontha Foosuwan. (2017). *English Writing Errors in the Written Tasks of Thai Employees Working in a
Thai Bank and the Impact of Errors on the Bank's Business*. Master degree thesis, Faculty of
Humanities, Srinakharinwirot University, Thailand.